

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 28. august 2020
Kontor: Politikontoret
Sagsbeh: Karoline Ove Dahl
Sagsnr.: 2020-0030-4504
Dok.: 1566791

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1585 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 17. juli 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Vermund (NB).

Nick Hækkerup

/

Thomas Højgaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1585 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvordan politiet reagerer på henvendelser og anmeldelser om trusler i nære relationer, herunder hvilke kriterier der afgør om politiet foretager sig yderligere på baggrund af en konkret henvendelse?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst følgende:

”Rigspolitiet kan oplyse, at politiet har pligt til at indlede en efterforskning, når der er en rimelig formodning om, at et strafbart forhold er begået, og dermed også, hvis der er en rimelig formodning om, at der er fremsat trusler omfattet af straffelovens bestemmelser.

Hvis der er tale om helt bagatelagtige forhold, der ikke er omfattet af straffelovens bestemmelser, eller hvis omstændighederne klart viser, at anmeldelsen må anses for grundløs, iværksætter politiet således ikke en efterforskning.

Politiet skal indlede en efterforskning af egen drift, når der er en formodning om, at der er begået kriminalitet, herunder trusler og vold. Det er således ikke en forudsætning for at indlede en efterforskning, at der foreligger en anmeldelse.

Politiet kan blive opmærksom på mulige trusler eller vold i nære relationer, f.eks. hvor naboer eller andre tilkalder politiet i forbindelse med uoverensstemmelse mellem parterne eller ved, at en part eller et vidne anmelder forholdet.

Det kan være vanskeligt for en forurettet at indgive politianmeldelse mod en person, som forurettede har, eller har haft, en tætte følelsesmæssig relation til. En forurettet kan også være bange for eller afhængig af den anden part og af den grund være tilbageholdende med at indgive en anmeldelse. Derudover kan hensynet til eventuelle fælles børn også medføre, at en forurettet ikke ønsker at anmelde vold eller trusler fremsat af den anden forælder, ligesom følelsen af loyalitet kan afholde en forurettet herfra.

Politiet er af den grund særlig opmærksom på sager, hvor der kan være udøvet personfarlig kriminalitet – herunder trusler – i nære relationer.

I samlivs- og æresrelaterede sager, samt i sager om stalking, skal politiet altid udarbejde en risikovurdering, når den forurettede

har været udsat for henholdsvis dødstrusler, alvorligere vold, vedvarende forfølgelse og chikane, tvang eller frihedsberøvelse. Udarbejdelsen af en risikovurdering skal medvirke til at undgå, at trusler eller vold i nære relationer gentages eller intensiveres.

Risikovurderingen gennemføres bl.a. ved en kortlægning af voldens karakter, gerningspersonens risikofaktorer samt sårbarhedsfaktorerne hos den person, der er truet. Her ser politiet bl.a. på, om der tidligere er sket en optrapning af trusler eller vold samt på parternes psykosociale trivsel.

Herefter opstilles mulige risikoscenarier. Afslutningsvis foretages en samlet vurdering af, hvorvidt der foreligger henholdsvis en "akut risiko for vold" og "risiko for alvorlig/dødelig vold", som vurderes til enten lav, middel eller høj risiko.

Dette danner grundlag for en samlet vurdering af risikoen og hvilke sikkerhedsforanstaltninger, der anbefales og vurderes nødvendige at iværksætte. Det kan f.eks. være udlevering af overfaldsalarm til forurettede, en særlig adressebeskyttelse mv.

Politiet kan henvise både forurettede og gerningspersonen til relevante eksterne samarbejdspartnere og hjælpeorganisationer, f.eks. krisecentre eller rådgivningstilbud. Politiet kan også yde praktisk hjælp til forurettede, f.eks. ved at tilbyde at køre forurettede til familie/venner, et krisecenter eller lignende.

Endelig skal politiet overveje muligheden for henholdsvis tilhold, opholdsforbud eller bortvisning fra hjemmet allerede tidligt i forløbet, ligesom forurettede, efter omstændighederne, skal vejledes om reglerne herfor.

Hvis forurettede ikke umiddelbart ønsker at tage imod hjælp, skal forurettede vejledes om muligheden for senere at få hjælp. Herunder skal forurettede vejledes om muligheden for at rette henvendelse til offerrådgivningen eller til en navngiven person hos politiet.

Henvender forurettede sig ikke efterfølgende af sig selv, kan politiet tage kontakt til forurettede og vejlede pågældende yderligere, hvis der er behov herfor, ligesom politiet kan forklare forurettede, hvilken støtte politiet kan yde under sagens behandling.

Politiet skal endvidere – hvis sagen egner sig hertil – give tilbud om konfliktråd. Et konfliktråd er et frivilligt møde mellem den forurettede person og gerningspersonen, der finder sted med en uvildig tredjeperson (en mægler) som mødeleder.

Det bemærkes, at politiet også kan meddele et tilhold, når der ikke er begået noget strafbart. Tilhold kan således bl.a. anvendes, når der er begrundet mistanke om, at en person har krænket

den forurettedes fred, og der er bestemte grunde til at antage, at personen vil fortsætte med dette. Det vil afhænge af en konkret vurdering af samtlige faktiske og retlige forhold i sagen, om der er tale om en fredskrænkelser. Der kan f.eks. være tale om hyppige, uønskede henvendelser eller andre handlinger, som ikke i sig selv er strafbare, men som opleves som ubehagelige og forstyrrende pga. deres antal, deres indhold eller et udtrykt ønske om at være fri for yderligere kontakt.”